

Proa

VALENTÍ PUIG

Barcelona 2101

VALENTÍ PUIG

BARCELONA 2101

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: novembre del 2018

© Valentí Puig, 2018

Disseny de la coberta: Planeta Art&Disseny

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-736-4

Dipòsit Legal: B. 24.391-2018

Fotocomposició: Realització Planeta

Impressió: Liberdúplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

Al tupinamba de la cantonada eren pantocràtors i no tenien telemagna. Ni el cafè era biotecnològic i el cambrer de tota la vida anava en tanga i tatuat de cap a peus amb escenes de la mitologia del segle XXI.

«Digues, bufona meva, i com ho veu dad?», demanà Frisco.

«You know, rei meu, creu que el festeig prematrimonial ha de durar un any. Ho entenc però que sigui un any molt curt. Falta poc, darling», respongué Tutela. Bevien *superjumbos* i es miraven embadalits.

«No saps com voldria perfondre't el rosó. Et miro i... em torno crazy».

«Be pacient, plaer de ma vida. Tot serà teu. Bell-na ora patrix. Com més temps passi, més humidificat, més teu que meu». Amb mirada tímida es mirà l'entreuix encara verge. Anava amb el seu vestit tan voluptuos de lamé vermell, amb escot al davant i al darrere, el cos diví mig nu.

Tenia divuit anys, acceptava les doctrines severes del seu pare i s'estimava Frisco; tant, que li feia mal el cor i tremolava. Per vocació, era perruquera de robots fox terriers i animals místics. Quan pensava en el cos de Frisco, feia un acte de contrició. «Això diu dad. Creu que tot DF, el nou DF, és un nus infinit que ha d'esclatar. Matem el drac que no té principi nor end. És infinit. Baraja cum ordine. Quin és el futur perfecte? La llum, per descomptat. Living la llum. És possible?».

Frisco respongué que un excés de llum podia fer mal a la mirada.

«On the contrary», digué Tutela. «No moguis res. No surtis del nus infinit», diu dad. «No pactis, no cedeixis. I aleshores, *according to* dad, tot serà festiu, sacre, majestuós. No hi haurà més ombres. Tot ha de ser llum. Tretracorde, clip. Dad diu que això és la diferència entre *living* o que algú –la Màquina– visqui per tu. Quantes coses no has de voler decidir per deixar de poder escollir? Fins on l'energia is *ours* o és del Cicle? Només podem superar-ho amb l'abstinència *and chastity*».

Frisco no acabava d'entendre què pretenia el dad de Tutela. Potser cregués en el futur, en els canvis còsmics, en un món postcíclic i humà. De fet, a DF, i cada vegada més després de la Summa, hi havia molts mags, substituïts de les fes codificades. Eren els intersticis de la religió universal. Qui, si no,

ha de consolar les supersticions i conjurar els malefics? Qui pot desxifrar les raconades del nus infinit? Quina ciberpotència podria –segons deia dad– suplantar el gran duc de l'Occident dels inferns? Frisco sospitava que substituir una idolatria per una altra no era saviesa ni llum.

«Dear, avui tinc hores llargues. Do you miss me?». A la tarda, Frisco la recollia de la perruqueria i caminaven de bracet, entre altres coses per protegir-la dels insults i amenaces de les patrulles *rapper*. Com podia dir-li Frisco que ja enyorava l'amor que no havien fet i que no farien fins que el pare de Tutela donés per complet el festeig?

Quan arribava a la seva rulot, després d'una llarga nit de psicòleg de guàrdia, es besava el palmell de la mà i la posava a la porta de casa abans d'obrir-la. Adorava aquella primera casa. Tocava el saxo i tot d'ocells automàtics paraven a les branques d'un babab sintètic, immòbils, captivats.

Una rara calma feia vibrar el tupinamba, com una taula amb dos jugadors d'escacs que s'abstreguen del fragor. Era *safe area* on les coses i els contrastos que no sempre podien dir-se a la ciutat-estat de Barcelona eren permeses amb forma, mesura i bones maneres. Al tupinamba tenien una gramola afònica pels discos de cant gregorià. L'única altra màquina del bar, a l'entrada, era un detector de pròtesis, circuits robòtics i xips implantats. A la zona

Gilgamesh hi havia pocs transhumanites però s'infiltraven per tot, bel·licosos. Els habituals del tupi-namba anaven amb capes de seda, sotanes, biquini, copaltes, botes texanes, guants de tigre.

A la barra, un subjecte que anava vestit com els antics porters d'hotel, amb borles i gorra de plat, un inofensiu antiquari d'algoritmes, perorava: «Tor-nem-hi. Pensa en la cua màgica d'un cavall. It is like els arbres d'un bosc. Mireu. La cua del cavall. La vas raspallant, amb suavitat, softly. No vols fer-li mal però cada vegada que li passes el raspall, li fas perdre algunes crineres. Grat tol fala. Pensa que segueixes raspallant i raspallant. Fins a quin moment you can say que aquell cavall té cua? Think about un bosc. Vas talant els arbres. One, two, three, a hundred. Quan deixa d'existir el bosc i only queden un arbres?». Era de l'Escola dels Articulats, que propug-nava el retorn de la seqüència expressiva, l'oratòria i de la sintaxi a ple rendiment. Però, com sempre, la bona retòrica no detura les aberracions de l'intel·lecte.

Aquella temporada s'usava fumar amb pipa i les pantocràtors més abrandades duïen una llarga trunyella. Eren els grans dies del metaclic. Barcelona DF s'avorria. Tothom anava i venia, sense destí, amb pilot automàtic. Els temples desnonats del perímetre SW, sense il·luminació ni fidels, tenien un toc de vida prehumana com un museu zoològic. Les escul-

tures, escapçades, s'havien convertit en lloc idoni per a la micció virtual dels cans robòtics, algunes vegades sense amo, deslligats, circulant en canilla hostil.

Efectes cosmològics cíclics adesiara torbaven l'apatia de la ciutat que s'avorria. Sense lluita per sobreviure, amb el benestar garantit per la Màquina, la gent de DF badallava. Després de les eres geològiques i dels continents en inexistència, un ordre anestèsic general evitava falles fatídiques, erupcions, sorpreses. Reflectit al mirall dels milions de galàxies inexplorades, els hemisferis terraquís eren com un pati d'escola terapèutica. Havia passat el temps de les grans guerres planetàries i de lluitar amb armes misteriques. Feia molt temps que l'obsolescència del petroli i la guerra xiïta-sunnita havien deixat l'Islam malferit i arraconat.

El presidium de la ciutat-estat Barcelona DF, elegit per sorteig telemàtic i sistemes aleatoris, més aviat no governava. Dividida per minories, la ciutat-estat imposava ordre amb Seguretat. Formalment, Seguretat depenia del Presidium, però era a l'inrevés. Els membres del Presidium sovint sortien al canal DF però ningú no sabia qui eren. La lluita robòtica pels drets civils havia donat a les màquines dret al sorteig. Des d'aleshores, els pantocràtors no accep-

taven ser elegits, havien perdut la batalla de la representació proporcional i cada vegada tenien menys poder. L'experiència general era que encara que fos de forma subsidiària, el govern per la Màquina tenia avantatges. Se'l tenia per un poder inofensiu, dolç, paternal, perquè en tot moment podia saber què volien els habitants de la ciutat-estat que estiguessin als circuits censals. Era un govern transparent, incorruptible.

Una coalició transhumanita i androide mantenia les aparences d'una ciutat-estat amb govern. En una collectivitat enduta cap a l'amnèsia, els pantocràtors veneraven la memòria però es negaven als implants que feien possible que els transhumanites tinguessin records. No eren records seus, certament, sinó distribuïts per la Màquina. Tot i així, els pantocràtors enyoraven la memòria i alguna vegada queien en la temptació dels enyors fraudulents, de falses infàncies perfectes. Els districtes de la tecnociència ocupaven el *no man's land*, una costa artificial que entrava dins mar com una península. La vida de les comunitats cognitives era *cool*, multiracial, hiperracionalista i sense arrels. Vivien en cases neoclàssiques amb jardins orientals, navegaven en bergantins robòtics i tenien preferència pels menús d'herbolari. Creien ser envejades per tot DF i només

sortien dels districtes per anar als laboratoris, a les aules, a crear noves formes de vida. Cap d'ells no posava en dubte la immortalitat. Solien tenir animals domèstics reals.

Els grans dogmes públics eren la immortalitat i la desmemòria, però hi havia excepcions. Per exemple, els pantocràtors evitaven anar a viure als districtes de cases intel·ligents però no tenien un codi específic i això els obligava a deliberacions casuístiques sobre fins a quin punt un implant era terapèutic o significava una mutació humana. Creien en la mort, en els pares i els fills, no en la immortalitat ni en la desmemòria però molt sovint actuaven per principis reactius. D'entrada, el límit era l'ús del pensament anticipat que tenien els robots. Pels pantocràtors, predir el demà i evitar-ne les conseqüències era un tabú. Aleshores, si t'alimentaves mentalment del *nexusdream* a la nit i tenies somnis premonitoris, estava prohibit aplicar-los al present i rectificar alguna cosa que encara havia de passar. Era el dubte de Frisco amb el *nexusdream*. No sabia fins a quin punt era antinatural gravar els somnis i veure'ls l'endemà al matí. Tots els somnis gravats anaven a parar al Núvol perquè la Màquina no tenia les limitacions d'una presència física sinó la ubiqüitat d'una massa líquida, d'un món d'energia plàsmica.

Tot connectava amb els núvols d'informació condensada que passaven per sobre des les ciutats-estat, en què el poder total era una electricitat.

Enfosquia havent dinat i el sol sortia a les dotze i mitja de la nit, de cap a cap d'any. A la macrociutat neurastènica els eclipsis podien durar molts mesos. Com a psicòleg d'urgències adscrit a Seguretat, aquell hivern del segment Epsilon24, Frisco tenia torn de nit. Als pantocràtors, Seguretat els demanava secret i no fidelitat. Des que els transhumanites destil·laven líquids psicotròpics, Frisco tenia més feina que mai, llargues nits amunt i avall de Barcelona DF travessant una i altra vegada territoris tribals i blocs religiosos, mentre la ciutat dormia i oblidava en virtut de les forces amnèsiques fomentades per la sanitat pública i la nova moral.

«Dad diu que el món d'ara és més injust perquè abans, de tot podies donar-ne la culpa als teus pares». Dad havia estat membre d'un club secret que es deia *Justícia Enciclopèdica* i en realitat no feia res. Escoltar dad –per a qualsevol menys per a Tutela– era retrobar el to convers dels racionalistes fracassats, la frustració dels qui perquè creien que sabien el que més convenia al món, el món s'hi adaptaria. De jove, va ser un pacifista. Això l'havia dut al desencís i en conseqüència a creure cegament en qualsevol cosa que no fos racionalista. Era el retret que li feia mom, la mare de Frisco. Ella era una apo-

calíptica, sobretot quan havia viscut la passió revolucionària del matriarcat, fins a fer-se quietista. Dad creia que si les coses no anaven sempre bé era perquè els homes no s'ho pensaven de forma correcta; mom estava segura que el món no aniria mai bé per culpa dels homes. Eren unes vides paral·leles ben curioses, mom amb més anys que dad. Ell duia un uniforme amb els galons de tinent; ella anava vestida com una vestal. Ell tenia la mirada del desconcert i ella la mirada de la certesa. Potser haurien fet una bona parella, deia Tutela. De fet, dad tenia por de mom, i amb motiu, perquè ella era molt més dura, reforçada per una predestinació.

Quan els *criptohackers* havien pretès col·lapsar el trànsit entre Cicles, ella havia estat al peu del canó fins al darrer moment, mentre que dad, naufrag de la raó, ja feia el diagnòstic del fracàs. Segrestar els poders de la Màquina era aleshores una utopia. Dad creia en la justícia còsmica com a causa moral. Mom creia que la injustícia era un estat natural. I mom sabia per instint que les utopies són el mal, mentre que dad creia que són la solució. Al capdavant, compartien l'experiència del Gran Col·lapse.

Barcelona DF era l'última ciutat-estat d'Euro-Occ abans de la nova civilització asiàtica. Més enllà de les murades, hi havia masses de mercenaris *lowcost*, i tot de races indòcils que hi havien acampat i que desistien d'entrar-hi. Celebraven litúrgies

ferotges, cremaven els seus morts en pires fumoses, caçaven joves extraviades i vivien de les biodespulles que els llençava DF. Veneraven els elefants i de nit creien veure unicorns. Al cementiri de ferralla robòtica, els nouvinguts s'agenollaven, respectuosos i alliberats.

Una nit, Frisco havia sortit per la Porta Salamm-bô, amb permís de Seguretat. Quedà corprès per la dolçor de les melodies bàrbares i les danses virginals. Cues de mercenaris amb cota de mall i subtecnòcrates suma de mil migracions esperaven per demanar auguris als sacerdots de la nit. Els instruments musicals eren senzills, el flabiol, l'arpa, el timbal, però les músiques eren molt més complexes que les que Frisco, des de feia anys, tocava al saxo. Més sadollades de tristors, més arcaiques. Entre fogueres i redols que escoltaven contarelles del món perdut, algú cridava: «Remissió, dignitat, paradise». Les dones responien: «Perdó, peace, mort». Eren paraules que a DF –pensà Frisco– només usaven els ancians pantocràtors, i sempre amb un tel d'ironia. Frisco caminà entre les carpes i les tendes nòmades. Hi havia pugilat, bregues de galls, escenes d'esgrima. Podrien caure alguna vegada, les murades de DF? Tota aquella gent bigarrada sabia ben bé que no. No esperaven; si de cas malviven, amb una certa esplendor sensual, sense por, violents.

Frisco tornà a DF, el *mix* hegemònic, la trinitat

transhumanita-pantocràtor-robot que vivia gràcies a la tolerància algebraica de la Màquina. Pels bulevards pullulaven les *bimborobot*, maquillades com qui va a una alta cerimònia, amenaçades per bandes de transhumanites *hooligans* amb una extralibido injectada als genitals.

De punta a punta del cel de DE, Frisco circulava amb una atlas monotracer negra, magnètica, biplaça, blindada i amb pilot automàtic satel·litar. Aquella nit, convocat per Seguretat, arribà a la zona Chaos NE. «Una japonesa. Clinical case de la dominàtrix devorada pel dominat», li digué un inspector de vicis i costums. El dominat, de genolls, tremolava com un nen i la dominàtrix oriental jeia per terra, capolada amb una destrat de museu ètnic. Estava tatuada de cap a peus amb pintallavis vermell maduixa, que el serf tremolós encara tenia a les mans.

«Els japonesos eren cristians o musulmans?», demanà l'inspector. En realitat, era molt probable que dominàtrix i dominat s'haguessin citat als pornotemples d'Internet.

«La maté, of course, perquè era meva», digué el serf insurrecte. Feia una nit barcelonina de boires i baf humit. Els policies trobaren totes les gravacions. El serf paga per endavant, es despulla el cos pàl·lid i marcit, es deixa posar la màscara, sent un plaer distintiu quan el fermen amb cadenes i el pengen del sostre. I la japonesa, maquinal i competent, ho exe-

cuta, totpoderosa. En un món on el cos com a màquina pot proveir-se de pròtesis, xips i al·lucinògens, encara hi ha qui opta pel dolor elemental. De cop i volta, el serf es desempallegava de les cadenes, prenia el fuet serpentejant a la dominàtrix i, finalment, li desfeia el cos amb la destrat. Havia fruit, la japonesa? Havia patit més encara, el dominat? Frisco no aconseguí fer-lo parlar, ni amb una injecció d'inveritas. Seguia tremolant com qui no sap què fer amb la llibertat que mai no ha volgut.

Ja de matinada, abans d'anar-se'n a casa a tocar el saxo, Frisco passà pel club –el Never– on vivia el Coronel, líder dels pantocràtors que obeeïen les ordres de Descontrol, canviaven d'ubicació tot sovint i mantenien un sistema de simulacions, hipotèticament infal·lible, contra la Màquina. Els agents de Descontrol solien riure suposant que eren més intel·ligents que la intel·ligència artificial i que per això havien d'amagar-se. Volien creure's que l'antiga intel·ligència no és instrumental sinó un privilegi.

«De què serveix jugar a go si la Màquina always guanya? No hem de jugar a go amb la Màquina». Era el Coronel. També solia dir que el punt feble de la Màquina era la megalomania. Féu un apart amb Frisco, en qui confiava com a agent de Descontrol infiltrat a Seguretat DF. «Hem rebut avisos de segrests il·lícits de sons and daughters per part dels pares robotfamily. En saps res?». Allò també era una

de les perversions improvisades de la Màquina, tan perfeccionista que els seus èmuls volien tenir fills humans, donar-los de pit, cantar-los cançons de bressol, constituir neurofamílies i veure sortir les dents als nins.

«Vigila, Frisco. Sospito que ens ve una onada de segrests de babies. Nola babiri stup. Sabem que molts no compleixen les clàusules d'adopció, però Descontrol ha dit enough is enough. No podem tolerar els segrests. Tinc agents a tots els Maternity, seguim de prop els robots que tornen al rusc after buying peücs i biberons. Vigila, Frisco». El Coronel era un home esprimatxat, sense un gram de greix. Tot Descontrol l'obeïa perquè ningú no demostrava millor la vella filiació d'un fòssil anomenat *deure*. Havia estat a moltes guerres. Era un heroi imperceptiblement valetudinari. Bevia aromes de ginebró. Als carrers de DF era l'hora dels transhumanistes solitaris passejant cans cerebrals. Cap allà als districtes de Transgènia, mirant cap al cel, era difícil saber si tantes petites llums eren estrelles o deixalles de la Terra.

L'endemà al matí, Frisco aparcà la moto a la gespa del terrat de l'*oldie palace* B. Era un edifici romboïdal. Al terrat, mom i els amics hi havien fet un jardí. La peça central era una palmera. Pensaven que havien fet una obra mestra, però la veritat era que els assistents robots que ells menyspreaven eren els

que a la nit tallaven la gespa, ho regaven tot i injectaven sèrum a la palmera artificial perquè fes dàtils. «Menja dàtils», deia mom. «No n'hi ha de tan naturals en tot DF». Frisco baixà amb l'ascensor de miralls.

Un *oldie palace* era un magatzem de vells, a l'espera de ser hibernats a fi de merèixer la resurrecció digital. Entre tots els eufemismes de la mortalitat, l'eutanàsia tenia un valor plàstic: com si fossin muntanyes piramidals de pàrquings, un *oldie palace* era l'avantsala de la congelació miniatural. Els cosos passaven per un procés de descompressió i esdevien nanominiatures que cabien en la punta d'una agulla i eren conservats en contenidors on hi cabien milions d'homo sapiens. Tot DF només necessitava un contenidor —el Palau de la Immortalitat—, que era el punt nuclear de tots els *oldie palaces* de la ciutat. Tot feia difícil honorar els morts perquè en teoria no existien. Segons l'edat i el grau de senectut, els internats com ara mom passaven d'una sala o d'un pis a un altre. Ingressaven a la planta quan es trencaven la pelvis, anaven pujant d'un pis a l'altre i el temps es feia inacabable. Per exemple: feia tant que havien desaparegut del món el càncer i l'alzheimer que, tot i que el progrés absolut del Cicle no acceptés la realitat d'altres mals, els pantocràtors usaven eufemismes per referir-se als nous virus que superaven la barrera de la dedicació universal.

Al pis de mom no hi cabien. Ella i els seus veïns de la comunitat de centenaris s'entretienien encaixant peces d'un trencaclosques interminable que al final –deien irònicament– illustraria tota la història del món. Anaven amb barnussos florejats com si vinguessin de la piscina i túniques porpra que els donaven un aire d'àugurs. De cada peça per encaixar en feien un dilema intel·lectual que podia durar dies. Per dret natural, mom imperava en tota aquella comunitat d'antics lliurepensadors, en aquell moment animats pels successius còctels de pistatxo-rom. A la residència dominaven les confraries darwinistes.

Mom anava cantant una ària prehistòrica d'òpera. Quan els veïns marxaren, mom s'estirà a un sofà virtual.

«Quina alegria donen les visites when marxen!». Després anà a la cuina. Frisco la sentia remoure olles i pots. En un instant, la casa feia olor d'all. «El teu pare odiava garlic». Ella no sabia que eren alls biogènics. L'estafa dels aliments naturals estava molt estesa pels mercats pantocràtors. Després, la casa feia una gloriosa olor de pa torrat que era sintètic. Mom cantava, a la cuina: «Dies irae, dies illa». Mom encara recordava haver sentit parlar del cinquè incendi del Liceu. Ranquejava molt, negant-se a tota pròtesi posthumana. S'enfrontava al poder de les forces de la desmemòria. Havia estat professora de bridge, astronauta, reina televisiva del tarot, ideòloga matriarcalista, autora de

novelles sentimentals, eremita, membre d'una secta destructora de *software* i, al final, fidel a la inacció.

«Tu i Tutela, heu consumat? Don't lie to me», demanà, amb to sever. I en veu més baixa, com un lament, afegí: «Qui sap en un món so mad!». Mom considerava que Tutela era una desvergonyida. «Abúr! Abúr! Cap virgo en tot Barcelona DF. Pagans, aneu al hell. Adoradors del caos, al carajo». Era quan Frisco estimava més la mare, quan es posava estupenda. Des que era a la residència la veia més que abans, quan transhumava de punta a punta de la gran ciutat-estat de Barcelona. De petita, mom havia sentit parlar de tietes, te amb llet, diaris i quioscos, drets i deures.

«Dislocats darwinistes, ateus, nasty people. Frisco, estàs segur que no t'ha dut al llit? Badgirl. Sé que beu superjumbos i va ben escotada. No la portessis mai aquí. Tot stinks. Quanta mugre. Bocollons de lumini per dinar i per sopar, remolins de civada. Diuen que venim del monkey. Ah, i el seu daddy és un convers. La fe del convers. Tots fanàtics. D'ídol en ídol. Wait and see. Badgirl». Frisco sabia que mom i el dad de Tutela havien estat amants, pels anys abans o tot just després de la Incògnita. Mom tenia una memòria tan precisa com erràtica. «El pontífex Darwin. L'os de Cuvier. Rubbish. Purita mierda. Les coses que he viscut. Te cuento».

Callà un instant i alenà a fons, com si replegués totes les energies de la memòria. Mom era una de les

últimes supervivents de la utopia matriarcal, molt puritana. Els homes eren considerats simples portadors de semen. «Quan el món era young», deia mom. Per un instants les defensores del matriarcat feminista pensaren que la seva utopia podia prosperar a l'ombra de la Màquina, fins que compregueren que la utopia final era la immortalitat i que podia destruir el món. «Cuerpos sense ànima, horrible doctrina. Estàs segur que la teva bimbo Tutela té ànima?». Justament en aquell instant, Frisco es distreia considerant si l'amor era una vaga reminiscència genètica, el toc decoratiu de les antigues civilitzacions.

No saber si vius en un món enrunat d'entreguerres o si toques amb la punta dels dits la frontissa entre dos segles ni tan sols aconseguia angoixar els humans. La resistència a la Màquina necessitava totes les energies encara que cada vegada més acomodacions com la dels transhumanites –implant, fusions– aconseguissin arrelar la megadesmemòria.

«El dad de Tutela, i bé que el conec. Un convers. Un somniador. Encara predica els avantatges de destruir la Màquina? De jove no pensava en canviar res. I ara, una filla bimbo i capbuit que em vol robar my son. Segur que du pròtesis de cul i les ungles pintades de mini». No serviria de res que el fill li expliqués que Tutela era verge, que tenia un cul d'estil concís i no es pintava les ungles.